

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(β)(i) του Ν. 33/64 - Μεταβατικές Διατάξεις)

(Έφεση κατά απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου Αρ. 60/2016)

6 Σεπτεμβρίου, 2023

[ΛΙΑΤΣΟΣ, Π., ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΚΑΡΑΚΑΝΝΑ, Δ/ΣΤΕΣ]

ΑΡΧΗ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,

Εφεσείουσα,

v.

1. ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ,
2. ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ,

Εφεσιβλήτων.

Στ. Μαζούτη (κα) και Η. Νικολαΐδου (κα) για Τ. Παπαδόπουλος & Συνεργάτες ΔΕΠΕ, για την Εφεσείουσα.

Δ. Καλλή (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α', εκ μέρους του Γενικού Εισαγγελέα, για τους Εφεσιβλήτους.

Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί από τον **Λιάτσο, Π.**

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΛΙΑΤΣΟΣ, Π.: Τόσο τα ουσιαστικά επίδικα θέματα, όσο και τα γεγονότα που περιβάλλουν την παρούσα Αναθεωρητική Έφεση, προσομοιάζουν με τα όσα απασχόλησαν το Δικαστήριο στην Αναθεωρητική Έφεση 129/2015, ημερ. 2.11.2022, μεταξύ των ιδίων διαδίκων.

Η Thunderworx Ltd, εταιρεία παροχής τηλεφωνικών υπηρεσιών, διάδοχη κατάσταση της οποίας είναι η Primetel PLC, προκειμένου να ήταν σε θέση να προσφέρει υπηρεσίες σύντομων γραπτών μηνυμάτων, απευθύνθηκε στην Εφεσείουσα (ΑΤΗΚ), ζητώντας την παροχή της απαραίτητης υποδομής και υπηρεσιών. Η ΑΤΗΚ αρνήθηκε και/ή παρέλειψε να ανταποκριθεί, με αποτέλεσμα η Thunderworx να προσφύγει στην Εφεσιβλήτη, Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού (Επιτροπή), στις 7.4.2004 και 1.9.2005, υποβάλλοντας καταγγελία εναντίον της ΑΤΗΚ για κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης.

Η Επιτροπή, με απόφασή της η οποία κοινοποιήθηκε στην Εφεσείουσα στις 23.10.2012, κατέληξε στην εναντίον της επιβολή χρηματικού προστίμου ύψους

€130.000, κρίνοντας ότι είχε στοιχειοθετηθεί παραβίαση του **Άρθρου 6(1)(β)** του **περί Προστασίας του Ανταγωνισμού Νόμου, Ν.13(Ι)/2008** (ο Νόμος). Κρίθηκε, εν ολίγοις, ότι οι πράξεις και οι παραλείψεις της Εφεσείουσας συνιστούσαν καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσης, προς ζημία των καταναλωτών.

Πρωτοδίκως, προβλήθηκαν πολλαπλοί λόγοι ακύρωσης, μεταξύ των οποίων ισχυρισμοί περί έλλειψης δέουσας έρευνας και επαρκούς αιτιολογίας, αλλά και περί εσφαλμένου προσδιορισμού και ανάλυσης της αγοράς, ως επίσης και περί επιβολής «υπερβολικού» προστίμου. Το Δικαστήριο απέρριψε το σύνολο των λόγων ακύρωσης, επικυρώνοντας την προσβαλλόμενη απόφαση.

Όπως και στην Αναθεωρητική Έφεση 129/2015, ανωτέρω, έτσι και στην υπό κρίση, είχε μεσολαβήσει, κατά την εξέλιξη των γεγονότων εξέτασης της καταγγελίας, ζήτημα μη νόμιμης συγκρότησης της Επιτροπής, λόγω παράνομου διορισμού του Προέδρου της. Ζήτημα που οδήγησε σε ανάκληση της πρώτης διαδικασίας ενώπιον της Επιτροπής και επανεξέταση της καταγγελίας από την Επιτροπή με διαφορετική σύνθεση. Είναι θέμα άμεσα συναρτημένο με τον πρώτο ενώπιόν μας λόγο έφεσης, ο οποίος απεσύρθη κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, με δεδομένη την μεταγενέστερη, σχετική επί του θέματος, κατάληξη της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στα πλαίσια της πιο πάνω Αναθεωρητικής Έφεσης 129/2015. Ομοίως, απεσύρθη και ο έκτος λόγος έφεσης, ο οποίος περιστρεφόταν γύρω από κατ' ισχυρισμό εσφαλμένη προσέγγιση του πρωτόδικου Δικαστηρίου να επιτρέψει την παρέμβαση, ως Ενδιαφερόμενου Μέρους, της Primetel PLC. Η απόσυρσή του ήταν αποτέλεσμα της ειδοποίησης εκ μέρους του συνηγόρου, που εκπροσωπούσε την πιο πάνω εταιρεία, ότι αυτή δεν επιθυμεί πλέον να εμφανίζεται στη διαδικασία.

Υπό τις πιο πάνω συνθήκες, παρέμειναν προς εξέταση, οι λόγοι έφεσης 2, 3, 4 και 5. Μέσω του δεύτερου λόγου, προβάλλεται ότι εσφαλμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι οι Εφεσίβλητοι μπορούσαν να επιβάλουν πρόστιμο καθότι, ως ο ισχυρισμός, παρήλθε η προθεσμία των πέντε ετών από πιθανή παράβαση, όπως προνοείται από το **Άρθρο 41(1)(β)** του Νόμου. Οι λόγοι έφεσης 3 και 4 είναι αλληλένδετοι και θέτουν ζήτημα εσφαλμένης αντίληψης του πρωτόδικου Δικαστηρίου περί της νομικής ερμηνείας του **Άρθρου 6(1)(β)** του Νόμου. Προβάλλεται, πιο συγκεκριμένα, ότι τα ουσιαστικά επίδικα ερωτήματα δεν αφορούν τεχνικά θέματα ή ζητήματα που κινούνται πέραν της αναθεωρητικής δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου, αλλά θέτουν ισχυρισμούς πλάνης και παράλειψης διενέργειας δέουσας έρευνας εκ μέρους της διοίκησης. Ο πέμπτος λόγος έφεσης καλύπτει το επιβληθέν πρόστιμο, υποβάλλοντας ότι αυτό είναι υπερβολικό.

Το **Άρθρο 41(1)(β)**, ως ίσχυε κατά τον ουσιώδη χρόνο, προνοούσε ότι η Επιτροπή δεν είχε εξουσία επιβολής διοικητικού προστίμου μετά την πάροδο πέντε ετών από την έναρξη της διαδικασίας και με δεδομένο ότι η προθεσμία προσμετρά από την ημέρα που συντελέστηκε η παράβαση. Ως ήδη λέχθηκε, οι καταγγελίες υποβλήθηκαν στις 7.4.2004 και 1.9.2005. Η Επιτροπή άρχισε την εξέταση στις 12.9.2005 και στις 11.1.2008 ανακάλεσε προηγούμενη διαδικασία, λόγω αλλαγής στη σύνθεσή της και αποφάσισε να επανεξετάσει την καταγγελία. Στις 27.11.2008 επέβαλε πρόστιμο €75.000, αποδεχόμενη παραβίαση του **Άρθρου 6(1)(β)** του Νόμου. Ακολούθησε δικαστική διαδικασία, απότοκο σχετικής προσφυγής κατά της πιο πάνω απόφασης, με

αποτέλεσμα, κατ' έφεση στις 12.9.2011, την ακύρωσή της. Υπό αυτές τις συνθήκες στις 14.2.2012 η Επιτροπή άρχισε ξανά τη διαδικασία από την αρχή, υπό νέα σύνθεση, διαδικασία η οποία οδήγησε στην υπό κρίση κατάληξή της προς επιβολή του προστίμου των €130.000.

Είναι υπό το πρίσμα των πιο πάνω γεγονότων που εισηγείται η Εφεσείουσα ότι παρήλθε η προθεσμία των πέντε ετών, θέτοντας ότι λανθασμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε πως, για σκοπούς καθορισμού του χρόνου, το διάστημα που η υπόθεση εκκρεμούσε ενώπιον του Δικαστηρίου είχε ως αποτέλεσμα την αναστολή της παραγραφής.

Το θέμα διέπεται από το **Άρθρο 25(3)(5) του Κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1/2003**.

Παρόμοιο ζήτημα απασχόλησε το Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο, σε δευτεροβάθμια δικαιοδοσία, στην έφεση κατ' απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου **Πφάϊζερ κα ν. ΕΠΑ, υπ' αριθμό 89/2016, ημερ. 26.7.2023**. Ο σχετικός λόγος έφεσης απερρίφθη με το ακόλουθο σκεπτικό, το οποίο και υιοθετούμε για σκοπούς της παρούσας:

«Με τον πρώτο λόγο προβάλλεται πως η Εφεσίβλητη δεν είχε εξουσία επιβολής προστίμου, το οποίο είναι, κατά τη θέση τους, ποινικής υφής, πέραν από την πάροδο των 5 ετών, ως προνοείται από το Άρθρο 41 του ιδίου Νόμου¹ (ως ίσχυε τον ουσιώδη χρόνο). Και ότι λανθασμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε το αντίθετο.

Σημειώνεται ακόμη πως στο **Άρθρο 50** ορίζεται πως εάν δεν υπάρχει ρητή ρύθμιση στο Νόμο, εφαρμόζονται κατ' αναλογία οι σχετικές διατάξεις του Κοινοτικού Δικαίου του Ανταγωνισμού. Το δε **Άρθρο 25(1) του Κανονισμού (ΕΚ) αριθ.1/2003** ρυθμίζει το θέμα της διακοπής της παραγραφής, ότι δηλαδή η παραγραφή αναστέλλεται για όσο χρόνο η υπόθεση αποτελεί αντικείμενο εκκρεμούσης διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου.

Η καταγγελία υποβλήθηκε το 2005 και αφορούσε παράβαση τερματισθείσα στις 31.12.2005. Η πρώτη απόφαση της Επιτροπής εκδόθηκε το 2009. Αυτό συνέβη λόγω αλληπάλληλων αλλαγών στη συγκρότηση της Επιτροπής που επέβαλλαν εξ υπαρχής εξέταση της υπόθεσης. Στις 31.7.2009 καταχωρήθηκαν προσφυγές εναντίον της πρώτης απόφασης της Εφεσίβλητης. Στις 9.9.2011 εκδόθηκε απόφαση επί των προσφυγών στην οποία διαπιστώθηκε η ακυρότητα λόγω της παράνομης συγκρότησης της Επιτροπής.

¹41.-(1) Η Επιτροπή αποστερείται της εξουσίας προς επιβολή διοικητικών προστίμων για παραβάσεις των διατάξεων του παρόντος Νόμου και/ή του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού, εάν δεν ασκήσει την εξουσία αυτή μέσα στις ακόλουθες προθεσμίες: (α) μέσα σε προθεσμία τριών ετών, προκειμένου περί παραβάσεων διατάξεων αναφορικά με τις αιτήσεις παροχής πληροφοριών ή τη διενέργεια ελέγχων, (β) μέσα σε προθεσμία πέντε ετών, προκειμένου περί των υπολοίπων παραβάσεων. (2) Η προθεσμία προσμετράται από την ημέρα που συντελέστηκε η παράβαση, σε περίπτωση δε κατ' εξακολούθηση ή κατ' επανάληψη παράβασης από την ημέρα που τερματίστηκε η παράβαση. (3) Η προθεσμία διακόπτεται με την κίνηση διαδικασίας εξέτασης από την Επιτροπή κατά τα οριζόμενα στο εδάφιο (1) του άρθρου 17.

Στη συνέχεια, η Εφεσίβλητη, προχώρησε με οφειλόμενη επανεξέταση. Εστάλη Έκθεση Αιτιάσεων στις 13.7.2012. Μετά δε τη διεξαγωγή εκ νέου της ακρόασης εξεδόθη η προσβαλλόμενη απόφαση ημερ. 12.4.2013.

Κρίνουμε – σε συμφωνία με το πρωτόδικο Δικαστήριο – πως το διάστημα που η υπόθεση εκκρεμούσε ενώπιον του Δικαστηρίου ορθά θεωρήθηκε, για σκοπούς καθορισμού του χρόνου, ως αναστέλλον την παραγραφή. Προσθέτως, ορθά κρίθηκε από το πρωτόδικο Δικαστήριο πως η σχετική θεώρηση της Εφεσίβλητης επ' αυτού, ήταν σύννομη και καλώς εφαρμόστηκε το Άρθρο 25(1) του Κανονισμού στα δεδομένα της υπόθεσης.

Δεν θα συμφωνήσουμε με τον ευπαίδευτο συνήγορο των Εφεσειόντων πως το Άρθρο 41, ως ίσχυε τότε, προνοούσε αντίθετα απ' ότι αναφέρει το Άρθρο 25(1) και συνεπώς το τελευταίο δεν μπορούσε να εφαρμοστεί. Ακριβώς, η επίκληση του Άρθρου 25(1) ήταν εύλογη, επειδή το Άρθρο 41 δεν περιείχε οποιαδήποτε αναφορά για την επίδραση της ύπαρξης δικαστικής διαδικασίας στο θέμα του χρόνου.

Είναι γεγονός πως η τροποποίηση η οποία συνετελέσθη το 2014, στο Άρθρο 41 του Νόμου, στην ουσία εμπεριέχει πλέον τη ρήτρα της διακοπής της προθεσμίας ενόψει εκκρεμούσης διαδικασίας. Πλην όμως δεν θεωρούμε ότι η τροποποίηση αναιρεί την ορθότητα της πρωτόδικης προσέγγισης, ως η εισήγηση του κ. Δημητριάδη.»

Όπως προαναφέραμε, οι λόγοι έφεσης 3 και 4 είναι επάλληλοι. Μέσω τους τίθεται ζήτημα πλάνης και/ή παράλειψης διενέργειας δέουσας έρευνας εκ μέρους της Επιτροπής και εσφαλμένης αντίληψης του πρωτόδικου Δικαστηρίου ως προς την ύπαρξη τεχνικών θεμάτων - όπως ο καθορισμός της σχετικής αγοράς και της κατοχής δεσπόζουσας θέσης - που κινούνται πέραν της αναθεωρητικής δικαιοδοσίας του.

Παρόμοια ζητήματα εξετάστηκαν και στην *Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 129/2015 (ανωτέρω)*, όπου παρατίθεται υπόμνηση των βασικών αρχών που διέπουν τους υπό συζήτηση λόγους και τα όρια παρέμβασης του Δικαστηρίου στα πλαίσια της αναθεωρητικής του δικαιοδοσίας. Τις καταγράφουμε:

«Έργο του Δικαστηρίου είναι να εξετάσει εάν η προσβαλλόμενη απόφαση λήφθηκε σύμφωνα με τις αρχές του διοικητικού δικαίου. Στα πλαίσια αυτά, κατά κανόνα, δεν παρεμβαίνει σε ευρήματα γεγονότων, ιδιαίτερα όταν αυτά είναι τεχνικής φύσης. Το βάρος απόδειξης πλάνης περί τα πράγματα και παράλειψης διενέργειας δέουσας έρευνας εκ μέρους της διοίκησης, βρίσκεται στους ώμους του αιτητή, ο οποίος έχει υποχρέωση, προσκομίζοντας επαρκή στοιχεία, να κλονίσει το τεκμήριο της νομιμότητας που περιβάλλει κάθε διοικητική πράξη. Το Δικαστήριο, κατά την άσκηση της αναθεωρητικής του εξουσίας, περιορίζεται στον έλεγχο της νομιμότητας της προσβληθείσας διοικητικής πράξης, με εξουσία να την ακυρώσει. Προς αυτή την κατεύθυνση, του ελέγχου δηλαδή της νομιμότητας, δεν υπεισέρχεται στην ορθότητα των συμπερασμάτων της διοίκησης, εάν αυτά κινούνται εντός ευλόγων ορίων (*Makrides v. Republic (1967) 3 CLR 147, Georghiadis v. Republic (1980) 3 CLR 525, Γ.Π. Ζαχαριάδης Ατδ v. Δήμου Λεμεσού (1989) 3 ΑΑΔ 2129, S.C. Nicolaidis Ltd v.*

Δημοκρατίας (2010) 3 ΑΑΔ 148, Άκης Ιωάννου ν. Επιτροπής Προστασίας του Ανταγωνισμού, υπόθ. αρ. 612/2009, ημερ. 23.9.2010).»

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, παραθέτοντας το νομολογιακό πλαίσιο, έκρινε σχετικά με το υπό συζήτηση θέμα:

«Βρίσκω, ότι η Επιτροπή ερμήνευσε και ανέλυσε εμπειριστατωμένα και με πλήρη επάρκεια τις προϋποθέσεις του **άρθρου 6 (1) (β)** του Νόμου, προέβηκε σε όλες τις δέουσες διαπιστώσεις προς εφαρμογή των προϋποθέσεων του εν λόγω άρθρου στα δεδομένα της παρούσας περίπτωσης και κατέγραψε και απάντησε σε όλους τους ισχυρισμούς της αιτήτριας (βλ. καταγραφή των θέσεων της αιτήτριας στις σελ. 25 μέχρι 28 στην επίδικη απόφαση) και αποφάνθηκε επί εκάστου εξ' αυτών, εξηγώντας αναλυτικά και τους λόγους απόρριψης αυτών των θέσεων της αιτήτριας, παραπέμποντας προς τούτο, ως προανέφερα στην παρούσα, σε σχετική νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αποφάσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, αποφάσεις αρμόδιων ημεδαπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου (όπως η ΕΡΗΕΤ), σχετική εξειδικευμένη βιβλιογραφία, στο ενώπιον της έγγραφο υλικό κλπ. (βλ. σελ. 28 μέχρι 54 στην επίδικη απόφαση). Κρίνω, ότι η απόφαση της ήταν εύλογα επιτρεπτή επί των εν λόγω θεμάτων, προϋόν δέουσας έρευνας και η Επιτροπή σε καμία πλάνη υπέπεσε, ενώ η αιτιολογία που έδωσε ήταν εύλογη, πλήρης και εμπειριστατωμένη. Συνεπώς, ούτε οι λόγοι ακυρώσεως ουσίας της υπόθεσης, τους οποίους η αιτήτρια προωθεί υπό το σημείο «**Δ. Ουσία**» στην γραπτή αγόρευση της (βλ. 1 μέχρι 6 ανωτέρω στην παρούσα) ευσταθούν.»

Είναι ορθή η προσέγγιση των Εφεσιβλήτων, σύμφωνα με την οποία η Εφεσείουσα επαναλαμβάνει ουσιαστικά τα όσα έθεσε ενώπιον της Επιτροπής και τα οποία η Επιτροπή εξέτασε, όπως και στην *Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 129/2015*, «*με πολλή προσοχή, καταθέτοντας την αιτιολογία και επεξηγώντας αναλυτικά τους λόγους για τους οποίους απέρριψε τους προσβαλλόμενους από την Εφεσείουσα ισχυρισμούς.*».

Αντικείμενο των καταγγελιών ήταν η επιθυμία της καταγγέλλουσας εταιρείας να επεκτείνει τις επιχειρηματικές της δραστηριότητες, με την παροχή μιας νέας υπηρεσίας, στους καταναλωτές σύντομων γραπτών μηνυμάτων και προς τούτο αναγκαία ήταν η πρόσβαση σε υποδομή της Εφεσείουσας, η οποία αρνήθηκε και/ή παρέλειψε να ανταποκριθεί. Η συμπεριφορά της αυτή εξετάστηκε υπό το πρίσμα του *Άρθρου 6(1)(β)* του Νόμου, το οποίο απαγορεύει την καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσης, ιδιαιτέρως, εάν αυτή η συμπεριφορά, έχει ως αποτέλεσμα τον περιορισμό της παραγωγής ή της διάθεσης ή της τεχνολογικής ανάπτυξης, προς ζημιά των καταναλωτών. Είναι στη βάση αυτών των δεδομένων, που η Επιτροπή εξέτασε το ενώπιόν της παράπονο, προκειμένου να κρίνει, εάν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του πιο πάνω άρθρου. Κρίσιμο στοιχείο θεωρήθηκε ο ορισμός της σχετικής αγοράς, ζήτημα κατά βάσιν τεχνικό, το οποίο συνεπάγεται πολύπλοκες οικονομικές εκτιμήσεις. Κατά πάγια νομολογία, ως ήδη λέχθηκε, ο ορισμός της επίμαχης αγοράς μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο περιορισμένου ελέγχου εκ μέρους του Δικαστηρίου, κατ' ουσίαν, στην ακρίβεια των πραγματικών περιστατικών, στην ύπαρξη πρόδηλης πλάνης ως προς την εκτίμηση ενός από τα περιστατικά αυτά και στην ακρίβεια των συναχθέντων νομικών χαρακτηρισμών.

Όπως στέρεα κατέληξε το πρωτόδικο Δικαστήριο, η Επιτροπή εξέτασε ενδελεχώς και σε όλες τις παραμέτρους που αφορούσαν το ενώπιόν της ζήτημα και η προσβαλλόμενη απόφαση λήφθηκε σύμφωνα με το Νόμο και τα γεγονότα που κάλυπταν την υποβληθείσα καταγγελία. Η προσέγγισή της ήταν, υπό τις συνθήκες, εύλογα επιτρεπτή και το Δικαστήριο ορθά δεν υποκατέστησε την κρίση του αρμοδίου οργάνου με τη δική του.

Κατ' ακολουθίαν, η Εφεσείουσα απέτυχε να αποσεισει το βάρος απόδειξης που είχε προς τεκμηρίωση των υπό συζήτηση λόγων έφεσης, με δεδομένο το έργο της Επιτροπής, την τεχνική φύση των ζητημάτων που εγείρονται και του γενικά ανέλεγκτου περι των θεμάτων αυτών, της κρίσης του αποφασίζοντος οργάνου.

Ο πέμπτος και τελευταίος λόγος έφεσης επικεντρώνεται στη θέση ότι λανθασμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν ακύρωσε το επιβληθέν πρόστιμο ως υπερβολικό.

Καταγράφεται στο σχετικό λόγο ακύρωσης: *«Το επιβληθέν πρόστιμο είναι παράνομο και/ή αντισυνταγματικό (αρ. 30 του Συντάγματος) και/ή δεν λαμβάνει υπόψη τις περιστάσεις.»*. Όπως αναπτύχθηκε πρωτοδίκως ο υπό αναφορά λόγος ακύρωσης, στα πλαίσια της αγόρευσης της Αιτήτριας-Εφεσείουσας, *«Εν πάση περιπτώσει το επιβληθέν πρόστιμο είναι υπερβολικό. Αντιπαραβάλλεται εν προκειμένω το ακυρωθέν πρόστιμο για τον ίδιο λόγο που ήταν €75.000. Προφανώς η ΕΠΑ νόμισε ότι το ακυρωθέν ήταν ΑΚ75.000 που αποδίδει €128.145 (λέγε €130.000).»*.

Είναι κάτω από αυτή τη δικογραφημένη διάσταση και την συνοπτική, συγκεκριμένη, ανάπτυξη, μέσω της τελικής αγόρευσης, που κλήθηκε το πρωτόδικο Δικαστήριο να αποφασίσει. Υπό τα δεδομένα αυτά, ο ευπαίδευτος πρωτόδικος Δικαστής παρέπεμψε στο εκτεταμένο αιτιολογικό της Επιτροπής, αναφορικά με τα στοιχεία που έλαβε υπόψη ως προς την επιμέτρηση της επιβολής προστίμου ύψους €130.000. Εντόπισε ότι δεν εμφιλοχώρησε πλάνη και πως η Επιτροπή κινήθηκε εντός των νομοθετικά επιτρεπτών ορίων. Κατέληξε, συνεπώς, ότι το επιβληθέν πρόστιμο δεν ήταν, ως τέθηκε, *«υπερβολικό»*.

Όντως, με δεδομένη τη συνοπτική καταγραφή του λόγου ακύρωσης και τη συγκεκριμένη ανάπτυξή του, ορθά διαπιστώθηκε πρωτοδίκως ότι όλοι οι σχετικοί παράγοντες λήφθηκαν υπόψη από την Επιτροπή, όπως αυτοί αναπτύσσονται και αξιολογούνται μέσα από το εκτεταμένο σκεπτικό που οδήγησε στην επιβολή του υπό κρίση προστίμου. Η Εφεσείουσα δεν τεκμηρίωσε καθ' οιονδήποτε τρόπο τον ισχυρισμό της ότι το πρόστιμο ήταν υπερβολικό, αν ληφθεί υπόψη ιδίως ότι, με βάση το Νόμο, η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα επιβολής προστίμου μέχρι 10% του κύκλου εργασιών της Εφεσείουσας, ο οποίος, κατά τον κρίσιμο χρόνο, αφορούσε σε €360.000.000.

Ως αποτέλεσμα, η έφεση απορρίπτεται, με έξοδα καθοριζόμενα στο ποσό των €4.000, πλέον ΦΠΑ, αν υπάρχει, εις βάρος της Εφεσείουσας.